

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **L. S.**, zastoupeného Mgr. Petrem Chamrádem, advokátem se sídlem Rožnovská 241, Rožnov pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 2. 10. 2020, č. j. 18577/10/2020-900000-317, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2021, č. j. 14 Ad 14/2020 - 31,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 2. 10. 2020, č. j. 18577-10/2020-900000-317 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí zástupce ředitele sekce 03 Pátrání Generálního ředitelství cel (dále jen „*služební funkcionář*“) ze dne 2. 1. 2020, č. j. 581/2020-900000-03 (dále jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) a odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“), propuštěn dnem doručení tohoto rozhodnutí ze služebního poměru příslušníka Celní správy České republiky, jelikož porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Žalobce totiž dne 16. 3. 2019 v čase okolo 20:33 (v době mimo službu) řídil osobní motorové vozidlo v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), nejméně na pozemní komunikaci spojující obce Kopřivnice a Příbor, tedy na silnici I. třídy č. 58 ve směru od Kopřivnice v kilometru 23,591, kde nezvládl řízení a najel levými koly vozidla na vyvýšený ostrůvek na příjezdové

větvi od Kopřivnice, následně vjel s vozidlem na travnatý střed kruhového objezdu, kde narazil do protisvahu, odkud bylo vozidlo vymrštěno do vzduchu a po třiceti dvou metrech letu ve vzduchu dopadlo na zem, kde se následně převrátilo přes střechu. Žalobce byl transportován leteckou záchrannou službou do Fakultní nemocnice Ostrava (dále jen „FNO“), kde mu ještě téhož dne byl proveden v 21:50 odběr krve, při kterém byla zjištěna úroveň alkoholu v krvi 2,27 g/kg, tedy množství neslučitelné s řízením vozidla. Touto činností mohl žalobce ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku a způsobit takovým činem dopravní nehodu, čímž naplnil znaky přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“).

[2] Žalobou podanou Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení obou rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal nesplnění podmínek pro propuštění ze služebního poměru, neboť s ním v dané době za jednání, kterého se měl dopustit, bylo vedeno trestní řízení, takže nebyla soudem vyslovena vina žalobce; nebylo mu tedy prokázáno porušení služebního slibu. Byť při propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru se neposuzuje, zda byl spáchán trestný čin, důvodné pochybnosti o skutkovém stavu jsou tu od počátku a žalovaný by je měl brát v potaz. Alkohol z dechu žalobce cítila pouze jedna svědkyně a dalších patnáct svědků nikoliv. Žalovaný dále uváděl spekulace o tom, že bratr žalobce, který ve FNO pracuje, mohl manipulovat se vzorky krve, z nepřímých důkazů dovozoval účast žalobce na výročním fotbalovém turnaji spojeném s občerstvením, přestože toto nekorespondovalo s výpovědí matky žalobce, jeho sestry a sestřina přítele. Žalobce také zpochybnil výsledky toxikologických vyšetření, neboť dle jeho názoru došlo ke kontaminaci vzorků; a to například pochybením zdravotnického personálu, nebo užitím špinavých zkumavek. Skutečnost, že žalobce se dopustil zavrženíhodného jednání, nebyla tedy postavená najisto.

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 29. 4. 2021, č. j. 14 Ad 14/2020 – 31 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Upozornil na to, že zákon o služebním poměru počítá s možností propuštění ze služebního poměru pro jednání, o kterém je současně vedeno trestní řízení. Není tedy na místě zohlednit, že soud v trestním řízení dosud (pravomocně) nevyslovil vinu žalobce; podstatné je porušení služebního slibu. Městský soud se dále zabýval tím, zda žalovaný dostatečně posoudil jednání žalobce dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, zejména z hlediska naplnění znaků trestného činu a zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Argumentaci žalobce, že žalovaný neprokázal, že byl v době nehody pod vlivem alkoholu, nepřisvědčil. Žalovaný vycházel z kopie trestního spisu, kterou měl k dispozici, přesvědčivě vyvrátil veškerou argumentaci uvedenou v odvolání, a bez důvodných pochybností prokázal, že se žalobce dopustil zavrženíhodného jednání. Vysvětlil, proč nepřihlédl k výpovědi svědků, kteří uvedli, že z žalobcova dechu necítili alkohol (intubace žalobce, kolegalita příslušníků IZS a zdravotnického personálu), a naopak proč byla relevantní výpověď záchranářky, která s žalobcem manipulovala v sanitě po delší dobu kvůli ošetření a alkohol z něj cítila. Vypořádal se i s námitkou možné kontaminace vzorků krve; odkazoval na vyjádření lékařky, odborné vyjádření pracovnice toxikologie Ústavu soudního lékařství a vyjádření FNO. Městský soud upozornil také na to, že rozbor žalobcovy krve nebyl jediným důkazem. Mimo svědeckých výpovědí o ovlivnění alkoholem svědčí i průběh a následky nehody. Vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobce byla jako příčina nehody vyloučena jeho zdravotní indispozice, vyloučena byla také porucha vozidla. Rozhodující tak byl vliv

alkoholu. Zohledněna byla i informace o přítomnosti žalobce na fotbalovém turnaji, resp. následném posezení s občerstvením. Žalobce sám uvedl, že alkohol konzumuje pouze na společenských akcích. Nehoda samotná se pak udála pouze 7 kilometrů od místa konání turnaje.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření k ní

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem a také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[5] Stěžovatel upozorňuje na to, že správní orgán vycházel ze skutkového stavu v době rozhodování, ale městský soud byl velmi ovlivněn skutkovým stavem po vydání napadeného rozhodnutí, jakož i nepravomocným prvostupňovým rozsudkem v trestní věci stěžovatele; měl se však omezit pouze na přezkum zákonných podmínek pro propuštění ze služebního poměru v době vydání tohoto rozhodnutí, kdy existovaly důvodné pochybnosti o tom, že se stěžovatel dopustil zavrženíhodného jednání, kterým porušil služební slib. Takové jednání musí naplňovat znaky trestného činu. V případě stěžovatele je tedy podstatné to, zda byl nebo nebyl v době nehody pod vlivem alkoholu. Tato otázka nebyla v době rozhodování služebního funkcionáře spolehlivě zodpovězena, a proto nemohl rozhodnout tak, jak rozhodl. Existovaly zde důvodné pochybnosti. Stěžovatel je spatřuje v možné kontaminaci krevních vzorků, neboť jeden ze dvou vzorků vykazoval fyziologicky nepřijatelnou hodnotu 28 g/kg a není vyloučeno, že byl kontaminován i druhý vzorek s hodnotou 2,27 g/kg, neboť oba byly odebrány ve stejnou dobu. K tomu upozorňuje na stanovisko státního zástupce, podle něhož tato skutečnost měla být předmětem objasnění v trestním řízení.

[6] V propuštění ze služebního poměru ještě před pravomocným uznáním stěžovatele vinným v trestním řízení spatřuje stěžovatel rozpor s čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť smyslem a účelem tohoto ustanovení je nepřipustit jakýkoliv dopad následků protiprávního jednání na „pachatele“ trestného činu bez rozhodnutí soudu. Propuštění ze služebního poměru má přitom výrazný dopad do sféry stěžovatele, a to jak osobní, tak majetkové, a je tedy trestem.

[7] Pokud by byl správní orgán oprávněn rozhodovat o vině stěžovatele v tom směru, že jeho jednání naplnilo znaky trestného činu, pak na správní orgán dopadaly zásady trestního práva; správní orgán se však omezil pouze na skutečnost, že i přes zjevně existující důvodné pochybnosti bylo zahájeno trestní stíhání, a stěžovatele bez dalšího propustil. Správní orgán překročil mantinely dané zásadami trestního řízení, ačkoliv fakticky rozhodl o vině stěžovatele a uložil mu trest.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Městský soud v napadeném rozsudku jasně uvedl, že nepravomocné odsouzení žalobce v řízení nijak nezohlednil a k výsledku trestního řízení ani neměl důvod přihlídnout. Ohledně námítky rozporu rozhodnutí s čl. 40 odst. 1 Listiny žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 109/2015 - 31.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná (ve smyslu § 102 s. ř. s.), stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti (§ 106 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Kasační soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námítky. Stěžovatel nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje tuto nepřezkoumatelnost, nicméně nepřezkoumatelností se kasační soud zabývá z úřední povinnosti.

[13] O nepřezkoumatelný rozsudek se může jednat v případě nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. K obsahu pojmu samotného se Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjadřoval, odkazuje proto na své rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, dle kterého „[z]a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. [...] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“

[14] Zdejší soud rovněž k této otázce již vyslovil, že přestože je nutné důsledně trvat na dostatečném odůvodnění z hlediska ústavních principů, nelze k tomuto přistupovat zcela dogmaticky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130). Platí, že z odůvodnění jako celku musí být jasný názor soudu na aspekty rozhodované věci. Nelze „povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98). Případné dílčí nedostatky či nízká kvalita rozsudku nezpůsobují samy o sobě jeho nepřezkoumatelnost bez dalšího (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, které není způsobilé přezkumu pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro něž bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Proto zrušení rozsudku pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí.

[15] Po posouzení předmětného kasačního důvodu Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, jak městský soud rozhodl a rozsudek není vnitřně rozporný. Netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a jasně uvedl, proč neshledal žalobní námítky důvodnými, přičemž toto

odůvodnění neopírá o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, naopak uvádí, z čeho při posouzení vycházel (potažmo žalovaný v napadeném rozhodnutí).

[16] Stěžovatel dále namítal ovlivnění městského soudu skutkovým stavem po vydání napadeného rozhodnutí, jakož i nepravomocným prvostupňovým rozsudkem v trestní věci stěžovatele; tvrdí, že otázka, zda byl stěžovatel v době nehody pod vlivem alkoholu, nebyla v době rozhodování správního orgánu spolehlivě zodpovězena, a to především s ohledem na možnou kontaminaci krevních vzorků. Kasační soud neshledal žádné pochybení městského soudu. Městský soud sice uvedl, že je mu známo, že stěžovatel byl ve věci již nepravomocně odsouzen, ale zároveň také upozornil na to, že tuto skutečnost v soudním řízení správním nezohlednil, neboť vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Tento postup městského soudu je správný; stěžovatel svou námitku podložil citací dozorcujícího státního zástupce z usnesení ze dne 25. 11. 2019, č. j. 3 KZV 33/2019, kterým byla zamítnuta stížnost proti zahájení trestního stíhání podaná stěžovatelem. Kasační soud upozorňuje na to, že rozhodnutí služební funkcionáře bylo vydáno 2. 1. 2020 a napadené rozhodnutí až 2. 10. 2020. V této době byly žalovanému již známy další skutečnosti, na základě kterých rozhodoval, a tyto ve svém rozhodnutí uvedl, a městský soud je následně přezkoumal; nevycházel přitom z ničeho jiného, než z obsahu správního spisu; součástí správního spisu přitom logicky nemohly být žádné skutečnosti, které žalovanému v době rozhodování nebyly známy. Koneckonců v napadeném rozhodnutí je uveden seznam písemností, které si žalovaný vyžádal a ze kterých vycházel. Kasační soud podotýká, že není vyloučeno, aby si žalovaný opatřil další důkazy, než ty, které měl v době svého rozhodování k dispozici služební funkcionář; je povinností správního orgánu, aby řádně zjistil skutkový stav. V napadeném rozhodnutí je dostatečně srozumitelně objasněn postup žalovaného i postup služební funkcionáře.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal ve věci ani namítaný rozpor s čl. 40 odst. 1 Listiny. Propuštění příslušníka ze služební poměru není trestem; jeho smyslem je zajistit, aby bezpečnostní sbor řádně fungoval. Je nutno rozlišovat rozhodnutí o vině za spáchání trestného činu a důsledky porušení služební slibu.

[18] Podle čl. 40 odst. 1 Listiny platí, že „[j]en soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy.“

[19] Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru „[p]říslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.“

[20] Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář „povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.“

[21] Podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky ten, „[k]do vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok, peněžitým trestem nebo zákazem činnosti.“

[22] K otázce zda je propuštění ze služební poměru trestem, se již kasační soud dříve vyjadřoval, odkazuje zde na své rozhodnutí ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 109/2015 - 31,

kde uvedl: „[v] případě propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., skutečně nejde o sankci „trestního“ charakteru. Tato sankce není formálně označena jako trest a ani materiálně nemá povahu „trestu“. Neplní totiž represivní funkci, nýbrž je výlučně opatřením, které má zaručit řádné fungování bezpečnostního sboru (k posuzování „trestního“ charakteru sankcí srov. rozsudek ze dne 8. 6. 1976 ve věcech 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72; 5370/72, Engel a další proti Nizozemsku, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int>). Neuplatní se zde tedy zásada *ne bis in idem* ve smyslu pravidla zakotveného v čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována ve sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.) nebo čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (publikována usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb.).“ (srov. také např. rozsudek ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018 - 30).

[23] Nejvyšší správní soud ve shodě se soudem městským nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, že není možné propustit příslušníka ze služebního poměru, aniž by bylo skončeno trestní řízení v jeho věci; zde odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne 24. 9. 2015, 10 As 87/2014 - 65, kde se zabýval podmínkami pro propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru: „Pro naplnění uvedených kumulativně stanovených podmínek propuštění dle citovaného ustanovení tedy jednání příslušníka nemusí být nutně shledáno trestným činem v trestním řízení, ale musí jím být porušen služební slib, být zavrženímhodné, způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a především mít znaky trestného činu. Použití tohoto ustanovení pro propuštění ze služebního poměru je z hlediska odůvodnění velmi náročné. Kromě dalších podmínek musí služební funkcionář přesvědčivě odůvodnit, že jednání propouštěného příslušníka naplnilo znaky trestného činu, aniž se předpokládá, že má při rozhodnutí k dispozici rozhodnutí o vině v trestním řízení. Je přitom pravděpodobné, že v takových případech, tj. dopustí-li se příslušník jednání vykazujícího znaky trestného činu, bude zároveň s případným propuštěním ze služebního poměru probíhat i trestní řízení. Je však nutné akceptovat, že zákonodárce nezůstal u možnosti propuštění až na základě odsuzujícího rozsudku v trestním řízení (v kombinaci se zproštěním výkonu služby dle § 40 zákona o služebním poměru), ale výslovně zakotvuje i důvod k propuštění ze služebního poměru, který předpokládá rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění před ukončením trestního řízení. V takovém případě je nutnou součástí rozhodnutí o propuštění i posouzení jednání z hlediska naplnění znaků trestného činu služebním funkcionářem. Pokud by tuto úvahu mohl provést pouze soud v trestním řízení, ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru by bylo zcela obsoletní a nikdy by prakticky nemohlo být použito. Je tedy nutno akceptovat úmysl zákonodárce postihnout s důsledkem propuštění ze služebního poměru i jednání mající znaky trestného činu, které z jakéhokoliv důvodu nebylo předmětem posouzení v trestním řízení, případně není shledáno trestným činem.“ (obdobně také již zmíněný rozsudek ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018 - 30). Navíc z napadeného rozhodnutí vyplývá, že služební funkcionář k tomuto kroku přistoupil z důvodu roční prekluzivní lhůty dle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru. Nejvyšší správní soud také upozorňuje, že propuštěním ze služebního poměru není porušena zásada presumpce neviny.

[24] Stěžovatel tvrdí, že pokud je správní orgán oprávněn rozhodovat o jednání stěžovatele v tom směru, zda toto jednání naplnilo znaky trestného činu, pak na něj dopadají zásady trestního práva. Tyto zásady porušil, protože stěžovatele propustil přesto, že existovaly důvodné pochybnosti; jeho jednání nemělo znaky trestného činu, neboť nebyl pod vlivem alkoholu. Možnou kontaminaci krevních vzorků také namítal již v žalobě i ve správním řízení.

[25] Jak již bylo řečeno, propuštění příslušníka bezpečnostních sborů ze služebního poměru je možné i bez pravomocného rozhodnutí v trestním řízení; podstatné je splnění podmínek předmětného ustanovení zákona o služebním poměru, přičemž to musí být přesvědčivě odůvodněno. V tomto ohledu městský soud rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal. Také správně uvedl, že jednáním spáchaným příslušníkem musí být porušen služební slib, musí být zavrženíhodné a mít znaky trestného činu.

[26] Předmětné ustanovení trestního zákoníku chrání život a zdraví lidí a majetek před ohrožením určitého druhu, zejména pocházejícím z činností konaných pod vlivem návykové látky. Jedná se přitom činnost, jejíž bezpečný výkon vyžaduje soustředěnou pozornost a schopnost správně vnímat a pohotově reagovat na vznikající situaci, přičemž i menší oslabení těchto schopností vlivem návykové látky vyvolává možnost ohrožení chráněných zájmů určitého rozsahu a intenzity (ohrožení života nebo zdraví lidí, tj. více osob, nebo možnost vzniku značné škody na majetku). Typickým příkladem této činnosti je právě řízení motorového vozidla, které vyžaduje schopnost soustředění, správných a včasných vjemů a pohotových reakcí na situaci vznikající v dopravním provozu. Návykovou látkou je myšlena látka schopná nepříznivě ovlivnit psychiku člověka; jedná se zejména o alkohol, omamné a psychotropní látky, které negativně působí na ovládací a rozpoznávací schopnosti (viz ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2791, marg. č. 5.).

[27] Žalovaný naplnění znaků tohoto trestného činu shledal, neboť stěžovatel prokazatelně řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Povinností správního orgánu je zjistit skutkový stav tak, že „nejsou důvodné pochybnosti“, tedy způsobem, který odpovídá důkaznímu standardu požadovanému v řízení o propuštění ze služebního poměru.

[28] Městský soud se přezkumem napadeného rozhodnutí ohledně splnění podmínek pro propuštění ze služebního poměru zabýval a Nejvyšší správní soud neshledal v jeho přezkumu žádné pochybení. Ztotožňuje se s názorem městského soudu, že žalovaný srozumitelně vysvětlil, jak hodnotil výpovědi jednotlivých svědků a proč některým (výpovědi záchranářky, která se stěžovatelem manipulovala v sanitě asi 20 minut) přiložil při úvahách, zda byl stěžovatel pod vlivem alkoholu, větší váhu, než jiným (svědci, kteří se stěžovatelem manipulovali až po intubaci, byli od něj daleko). Taktéž vysvětlil, proč považuje měření v hodnotě 2,27 g/kg za validní. Zdůraznil, že výsledek rozboru krve byl sice klíčovým, nikoliv však jediným důkazem. Nejvyšší správní soud uzavírá, že veškeré zjištěné důkazy tvoří uzavřený důkazní kruh, a nejsou zde důvodné pochybnosti o tom, že stěžovatel porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Stěžovatel v kasační stížnosti z velké části uvedl totožné argumenty jako v žalobě a nepředestřel žádnou námitku, která by byla způsobilá zpochybnit posouzení městského soudu (resp. žalovaného, s kterým se městský soud ztotožnil). S ohledem na fakt, že odůvodnění napadeného rozsudku kasační soud nemá co vytknout, v podrobnostech na něj odkazuje (a rovněž na napadené rozhodnutí).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu